

V.

Умираща Македония.

Трупове и кърви, пламъци, димъ, трѣсъкъ,
 Письци детински, плачъ, сълзи навредъ,
 Аскеръ бѣсенъ, страшенъ, с'дивъ и свирепъ крѣсъкъ,
 Обръщайки всичко в' пустиня отъ пѣсъкъ,
 Съсъ очи кръвнишки, с'Аллаха напредъ...

Ето Македон'я! Туй е тя, Русие! —
 Зарита въвъ пепель... Ето я в' кръвта...
 Ето я, Европо! Такава нали е
 Пустиня, каквато я искахте вие?
 Ликувайте: вече стигнахте цельта.

Когато писнаха в' пламъци селата,
 Когато пламнаха чуднитѣ гори,
 Кога се полѣха съсъ кърви полята,
 Кога Македон'я прострѣ ви ржката —
 Уви, рекохте ѝ: „Умри, умри, умри“!

Добре! Тя умира. А вие живѣйте.
 Прѣскайте прогреса всжде по свѣта.
 Издигайте черкви, химни Богу пѣйте
 И Евангелие, и просвѣта сѣйте
 И равенство, хуманность, братство, свобода!...

Ликувайте с'грѣка, съсъ Абдулъ-Хамида,
 Пратете му поздравъ на дивний Босфòръ.
 Вижете, той ви дига остра пирамида,
 Отъ детски черепи паметникъ ви зида —
 Паметникъ, Европо, на твоя позоръ!...